

ת"פ (ראשון לציון) 62420-07-21 - מדינת ישראל נ' דניל טפמן

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 62420-07-21 מדינת ישראל נ' טפמן
ואח'
ת"פ 7348-0823 מדינת ישראל נ' טפמן

לפני כבוד השופטת, סגנית הנשיא שירלי דקל נוח

בעניין: המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם 1. דניל טפמן
2. מיכאל גבאי

גזר דין - נאשם 1

כתבי האישום

הנאשם 1 (להלן: "הנאשם") הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר דיוני, בשני כתבי אישום מתוקנים שצורפו יחדיו, כדלקמן:

כתב אישום ב-ת"פ 62420-07-21 (להלן: "התיק העיקרי")

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 30.5.2020 בשעת לילה, ישב שגיב צלאח (להלן: "המתלונן") על חומת בטון מחוץ למועדון בראשון לציון (להלן: "המקום"), יחד עם חבריו שזהותם אינה ידועה למאשימה (להלן: "החברים").

בנסיבות אלו, הגיע הנאשם למקום, בעודו תחת השפעת אלכוהול, וללא כל סיבה נראית לעין, הכה באגרוף בפניו של המתלונן. בתגובה, השיב לו המתלונן במכה לרגלו באמצעות ידו והנאשם הכה בפניו של המתלונן כך שראשו נהדף אחורנית.

באותן הנסיבות, קם המתלונן מהספסל, והוא והנאשם החלו להחליף ביניהם מהלומות, במהלך נפלו השניים ארצה. באותן הנסיבות, נעמדו החברים בין הנאשם למתלונן, והנאשם הפשיל את שרווליו והכה את המתלונן במכות אגרוף לפניו, עד שהמתלונן נפל ארצה וכך גם הנאשם.

באותן הנסיבות, שעה שהשניים על הרצפה, רץ נאשם 2 ובעט פעמיים בפלג גופו העליון של המתלונן

עמוד 1

ובהמשך בעט בו פעם נוספת. מיד ובסמוך, חבריו של המתלונן הרחיקוהו מן המקום.

כתוצאה ממעשי הנאשמים, דימם המתלונן מפניו ומפיו ונגרמו לו חבלות חמורות בדמות שבר במנדיבולה עם תזוזה של הפרגמטים מלווה בשן שבורה, שבר נוסף פרה-סימפיזיס מימין וכן, שברים בעצמות אפו.

לפיכך, הורשע הנאשם בעבירה של חבלה חמורה, לפי סעיף 333 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

כתב האישום ב-ת"פ 7348-08-23 (להלן: "**התיק המצורף**")

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בעת הרלוונטית לכתב האישום, היו הנאשם והמתלוננת, יאנה אקילוב (להלן: "**המתלוננת**") בני זוג מזה 3 שנים, התגוררו יחד וגידלו יחדיו בעלי חיים וביניהם כלב.

ביום 15.02.2023, עובר לשעה 22:14, חגגו הנאשם והמתלוננת את יום הולדתו של הנאשם בבית, ובתוך כך שתו משקה אלכוהולי מסוג "ייגר". בהמשך למתואר ובעודם שתויים, יצאו השניים עם כלבם לגינה הסמוכה לבית, כשהכלב אינו קשור ברצועה. באותן נסיבות, ברח הכלב ואז התגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת, לאור העובדה שהנאשם לא קשר את הכלב, במהלכו גידפו וצעקו זה על זה.

מיד ובסמוך לכך, המתלוננת סטרה לנאשם באזור הגבה שלו, ובתגובה, סטר הנאשם למתלוננת בפניה וזו מעדה ארצה.

בעקבות המתואר לעיל, עוכב הנאשם לתחנת המשטרה, שם נעצר לאחר שהשתולל בתא השהייה בתחנה, בעט בחוזקה בדלת והכה בה באגרופים.

לפיכך הורשע הנאשם בעבירה של תקיפה סתם - בן זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

התנהלות ההליך המשפטי, ההסדר הדיוני ותסקירי שירות המבחן

בדיון שהתקיים ביום 23.11.2021, לבקשת ב"כ הנאשם ולשם השלמת קבלת חומרי החקירה בתיק, נדחה הדיון ליום 2.2.2022, ודיון זה נדחה שוב בשל נסיבות אישיות של ב"כ הנאשם.

בדיון מיום 9.3.2022, לבקשת ב"כ הנאשם ובהסכמת ב"כ המאשימה, ולשם מיצוי ההידברות בין הצדדים נדחה הדיון ליום 12.4.2022.

בדיון מיום 12.4.2022 נדחה שוב הדיון לפי בקשת ב"כ הנאשם ולצורך המשך הידברות בין הצדדים.

בדיון מיום 13.7.2022 הציגו הצדדים הסדר דיוני אליו הגיעו במסגרתו תוקן כתב האישום, הנאשם הודה והורשע בכתב האישום המתוקן ונשלח לקבלת תסקיר מטעם שירות המבחן, שהיה תסקיר חובה נוכח גילו.

תסקיר מיום 16.4.2023 - לפיו שירות המבחן ניסה ליצור קשר עם הנאשם על מנת לזמנו לפגישה וכן ניסה לזמנו באמצעות בא כוחו, אך ללא הצלחה. על כן, שירות המבחן לא יכול היה להכין תסקיר בעניינו.

בדיון מיום 24.4.2023, נענה בית המשפט לבקשת הנאשם וניתנה לו הזדמנות נוספת לקבלת תסקיר מטעם שירות המבחן.

תסקיר מיום 11.10.2023 - הנאשם בן 22, רווק ומתגורר עם בת זוגו (המתלוננת בתיק המצורף) בדירה שכורה. הוריו של הנאשם התגרשו בילדותו, אביו חזר לארץ מוצאו וניתק קשר עם משפחתו, ובעקבות כך, נפל עול הפרנסה על כתפי אמו של הנאשם והמצב הסוציאקונומי של המשפחה הורע. לנאשם אח נוסף וכן אחות למחצה מקשר זוגי שהאם מנהלת בשנים האחרונות.

הנאשם סיים 12 שנות לימוד, תיאר מעבר בין מסגרות לימודיות וקשיים חברתיים, בין השאר בשל קשיי קשב וריכוז וקשיי שפה. בגיל 16, על רקע מעבר לבית ספר חדש, חלה הדרדרות במצבו החינוכי, הנאשם התחבר לחברה שולית, החל להשתמש בסמים מסוג קנאביס וחשיש, לצרוך אלכוהול, לנהוג באלימות ולהיות מעורב בפלילים.

הנאשם התקשה להשתלב במסגרת הצבאית ולאחר כשנה וחצי ערק מהצבא למשך כשבעה חודשים, בהמשך, נעצר וריצה מאסר בכלא צבאי במשך שלושה חודשים, ולאחר מכן קיבל פטור משירות בשל אי התאמה.

במהלך חמש השנים האחרונות החליף הנאשם כ-7 עבודות שונות, בחודשיים האחרונים עובד בחברת שליחויות. הנאשם מסר כי ברצונו ללמוד בקרוב קורס התקנת סיבים אופטיים.

בעברו כנער היה הנאשם מעורב בפלילים והופנה לשירות המבחן לנוער, שמסר כי הנאשם לקח אחריות על מעשיו, הצר על מעורבותו בפלילים והכיר במחירים ששילם בעקבות מעורבותו, ולכן שירות המבחן לנוער המליץ להחתימו על התחייבות כספית ועל פיצוי למתלוננים.

הנאשם מסר כי השתמש בסמים עד לגיוסו לצה"ל ושלל המשך שימוש בסמים כיום. הנאשם הוזמן לחמש בדיקות שתן, שתי בדיקות נמצאו ללא שרידי סם, אולם בשלוש בדיקות נוספות אליהן הגיע לא הצליח למסור שתן לבדיקה ומסר כי הוא חש בושה במעמד זה.

הנאשם לא קיבל אחריות מלאה על חלקו בביצוע העבירה בתיק העיקרי, טען כי נתן למתלונן מכה ידידותית בעורף מאחר שסבר שמדובר במכר שלו, הכחיש כי תקף את המתלונן באגרוף, הפחית וצמצם מחומרת מעשיו וניכרה עמדתו הקורבנית. שירות המבחן התרשם כי הנאשם אינו מבין את הבעייתיות בהתנהגותו ואינו ער לחומרתה ולהשלכותיה, חסר אמפתיה למתלונן וחסר מודעות לקשייו בוויסות ושליטה, המחמירים תחת צריכת אלכוהול. שירות המבחן התרשם כי התייחסותו של הנאשם למצבו ההתמכרותי היא התייחסות מצמצמת והוא אינו ער לבעייתיות גם בתחום זה.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם פיתח דפוס של צריכת אלכוהול באופן לא מבוקר שמחמיר את קשיי הנאשם בוויסות.

שירות המבחן בחן את מאפייני עבירת האלימות וחומרתה, את שימושו של הנאשם לרעה באלכוהול ובחומרים ממכרים, מעורבותו הפלילית הקודמת ונטייתו להתנהגות אימפולסיבית. עוד שקל שירות המבחן את קשיי הנאשם לקבל אחריות על ביצוע העבירה, מודעות עצמית נמוכה, קשייו בוויסות עצמי ובשליטה על כעסים, חוסר מוטיבציה מצדו לטיפול בקשייו במסגרות השונות, לצד העדר יציבות תעסוקתית. כן שקל שירות המבחן את קשיי הנאשם לתת אמון ולהיעזר בגורמי תמיכה וטיפול, כשהוא נעדר מערכות תמיכה נורמטיביות בסביבתו, ולכך שפתוח נגדו תיק נוסף בגין תקיפת בת זוגו כשהוא בגילופין.

כגורמי סיכוי לשיקום שקל שירות המבחן העדר רישום פלילי קודם, רצונו של הנאשם ללמוד מקצוע ולנהל אורח חיים נורמטיבי, בדיקות שתן שמסר ללא שרידי סם והדיווחים החיוביים בעניינו בזמנו משירות המבחן לנוער.

בסיכום האבחון התרשם שירות המבחן כי הנאשם אינו מאופיין בדפוסי חשיבה עברייניים מופנמים ומוקדי הבעיה המרכזיים הם צריכת אלכוהול באופן לא מווסת וכן קשיי שליטה וויסות, המעמידים את הנאשם בסיכון להישנות עבירות אלימות נוספות. שירות המבחן סבר כי אם הנאשם היה משתלב בתכנית שיקום, הממוקדת בגורמי הסיכון, היה ניתן לסייע לו בהפחתת הסיכון, אך בהעדר מוטיבציה לטיפול, נוכח קשייו לקבל אחריות ואי הכרה בנזקקותו, לא נוצר בסיס להמלצה טיפולית בעניינו. נוכח הסיכון במצבו של הנאשם, הומלץ על ענישה קונקרטי מרתיעה.

בשל מצב החירום עקב מלחמת 'חרבות ברזל', נדחה הדיון שהיה קבוע מיום 11.10.2023 ליום 20.12.2023, ובהמשך נדחה שוב הדיון לפי בקשת ב"כ הנאשם ליום 27.12.2023.

בדיון שהתקיים ביום 27.12.2023 ביקש ב"כ הנאשם לדחות את הטיעונים לעונש על מנת לשוחח עם הנאשם ולבחון עמו נתונים שעלו בתסקיר, והדיון נדחה כבקשתו ליום 3.1.2023. דיון זה נדחה שוב לפי בקשת ב"כ הנאשם לאחר שהתברר לו כי הוגש נגד הנאשם כתב האישום בתיק המצורף.

בהמשך, הגיש ב"כ הנאשם בקשה לדחיית הדיון לאור משבר אמון בינו לבין הנאשם. הנאשם פנה לסנגוריה הציבורית בבקשה להחלפת הייצוג שלו ובקשתו נענתה, אך טרם מונה לו עורך דין חדש, לפיכך, הדיון נדחה שוב כבקשתו ליום 14.2.2024.

בדיון שהתקיים ביום 14.2.2024, התייצב עו"ד ראו, שהחליף את עו"ד שדה בייצוג הנאשם מטעם הסנגוריה הציבורית.

הצדדים הציגו הסדר דינוי נוסף לפיו תוקן כתב האישום בתיק המצורף, הנאשם הודה, הורשע וצירף

את התיקים. הצדדים עתרו כי הנאשם ישלח שוב לשירות המבחן על מנת שיוגש תסקיר משלים שיתייחס לשני התיקים גם יחד.

במעמד הדין הנאשם מסר כי הוא לא הבין נכון את דברי קצין המבחן, התחייב לשתף פעולה עם כל טיפול שיוצע לו, לרבות טיפול גמילה מאלכוהול, מסר כי עורך דינו שיקף לו את מצבו, וכלשונו, התחייבותו זו אינה "מהפה אל החוץ".

ב"כ המאשימה הבהירה במעמד הדין כי אם הנאשם לא ישתף פעולה עם שירות המבחן, המאשימה תעתור להטיל עליו מאסר בפועל.

לאחר שהובהר לנאשם גם על ידי בית המשפט בנוגע לעונש שעלול להיות מוטל עליו אם לא ישתף פעולה עם שירות המבחן, נדחה הדין להגשת תסקיר משלים.

תסקיר משלים מיום 16.4.2024 - צוין כי הנאשם לקח אחריות באשר לעבירה בתיק המצורף והביע חרטה, הציג כי ייתכן שיש לו קושי בתחום האלימות והצהיר כי הוא רוצה להשתלב בטיפול בתחום זה.

לגבי צריכת האלכוהול, הנאשם הופנה על ידי שירות המבחן למרכז לטיפול בהתמכרויות והתקיים ראיון קבלה. הנאשם טען בראיון כי אינו סבור שיש לו בעיית התמכרות ולכן אינו זקוק לטיפול, ובהתאם לכך, נמסר כי אין ליחידה להתמכרויות דרך לסייע לו.

עוד צוין כי במהלך תקופת הדחייה, מסר הנאשם בדיקות לאיתור סמים שנמצאו ללא שרידי סם.

בשיחה עם המתלוננת היא מסרה כי האירוע המתואר בכתב האישום הוא האירוע היחיד בו הייתה אלימות ביניהם. לגבי הרגלי השתייה של הנאשם, מסרה המתלוננת שהוא שותה בערך 2 בקבוקי בירה ביחד עמה בסופי שבוע ולא בקביעות, וכפעם בחודש שותה וויסקי. לדבריה, התנהגותו של הנאשם לא מעמידה אותה בסיכון. לדבריה, בעבר היה הנאשם שותה הרבה יותר ומאז שהפחית את כמויות השתייה יש שינוי לטובה בתפקודו ובזוגיות ביניהם. עוד מסרה המתלוננת כי הנאשם לא צורך סמים וכי טיפול יכול לעזור לו להימנע ממקרי אלימות נוספים בעתיד.

להערכת שירות המבחן, לנאשם דפוס של צריכת אלכוהול לרעה, והעובדה שהוא ממשיך לצרוך אלכוהול, מצביעה על הקושי שלו לוותר על הרגלי השתייה, דבר שעלול להחמיר בעת לחץ ומצוקה ולהוביל לתגובות לא מווסתות ואימפולסיביות.

מאחר שהנאשם ממשיך לצרוך אלכוהול, סבור שאין לו בעיית אלכוהול ואינו זקוק לטיפול, הוא לא התקבל לטיפול ביחידה למניעת התמכרויות. לפיכך ובהיעדר מוטיבציה לטיפול, תוך הכחשת בעיה בתחום צריכת אלכוהול, שב שירות המבחן והתרשם מקיומו של סיכון להישנות עבירות אלימות בעתיד, ובפרט בעת שהנאשם בגילופין.

לאור האמור, לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם ושב על המלצתו להטלת ענישה קונקרטיה ומרתיעה וביקש כי גזר הדין יינתן ללא מעורבות נוספת של שירות המבחן.

בדיון שהתקיים ביום 19.6.2024 ביקש ב"כ הנאשם לתת לנאשם הזדמנות נוספת ולהפנותו שוב לקבלת תסקיר משלים. ב"כ הנאשם טען כי מדובר באי הבנה מצד הנאשם, שכן הוא סבור שאינו סובל מהתמכרות לאלכוהול, אך מודע לכך שהוא זקוק לטיפול בתחום זה. לאור מצבו של הנאשם, עמדת שירות המבחן והתנגדות המאשימה, נדחתה בקשת ב"כ הנאשם ונשמעו הטיעונים לעונש.

תמצית טיעוני הצדדים לעונש

ב"כ המאשימה סקר את עובדות כתבי האישום המתוקנים ואת העבירות בהן הורשע הנאשם. לגבי אירוע נושא התיק העיקרי טען ב"כ המאשימה כי הנאשם הוא מחולל האירוע, תקף את המתלונן ללא סיבה נראית לעיל, בעת היותו בהשפעת האלכוהול וגרם לו לחבלה חמורה, ועל כן יש להטיל עליו ענישה מחמירה.

ב"כ המאשימה טען כי בתי המשפט מייחסים חומרה מיוחדת לתופעת האלימות במרחב הציבורי בכלל ובמקומות בילוי על רקע צריכת אלכוהול בפרט.

לגבי אירוע נושא התיק המצורף, טען ב"כ המאשימה כי תופעת האלימות נגד נשים היא תופעה מתרחבת וגם היא בעלת חומרה, ויש לתת על כך את הדעת בקביעת העונש ההולם לנאשם.

ב"כ המאשימה עתר לקביעת מתחם ענישה נפרד לכל אחת מהעבירות בשני התיקים, מאחר שמדובר במתלוננים שונים ובאירועים שונים - בגין העבירה בתיק העיקרי מתחם הנע בין 12 ל-24 חודשי מאסר, לצד ענישה נלווית, ובגין העבירה בתיק המצורף מתחם הנע בין חודש ל-6 חודשי מאסר, והפנה לפסיקה.

ב"כ המאשימה הפנה לרישום הפלילי של הנאשם לאמור בתסקירים שהוגשו בעניינו ולכך שבסופו של דבר שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית, אלא בהמלצה לענישה קונקרטיה ומרתיעה.

בהיעדר כל הליך טיפולי בעניינו של הנאשם, בעיית האלכוהול הפעילה והסיכון להישנות העבירות, עתר ב"כ המאשימה להטיל על הנאשם בגין העבירה בתיק העיקרי 13 חודשי מאסר ובגין התיק המצורף חודש מאסר, סך הכול 14 חודשי מאסר, לצד מאסר על תנאי משמעותי, פיצוי למתלונן ולמתלוננת, הפעלת ההתחייבות על סך 3,000 ₪ מתיק קודם, וכן הטלת התחייבות חדשה.

ב"כ הנאשם טען כי בעת האירוע נושא התיק העיקרי היה הנאשם כבן 19, מאז חלפו כארבע שנים, הנאשם לקח אחריות ומביע חרטה, והוא אף הודה בו וחסך זמן שיפוטי יקר.

ב"כ הנאשם טען כי למרות ששירות המבחן סבור כי הנאשם לא הביע אמפתיה כלפי המתלונן, הרי שהחרטה על המעשים ורצונו של הנאשם לפצות את המתלונן באופן מתון מלמדים על אופיו ועל

קבלת האחריות מצדו.

ב"כ הנאשם התייחס לגזר הדין שניתן בעניינו של נאשם 2 שם נקבע מתחם הנע בין 5 חודשי מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד 15 חודשי מאסר. ב"כ הנאשם טען כי אבחנה בין שני הנאשמים אינה צריכה להיות משמעותית, שכן שתי העבירות שיוחסו לנאשמים בתיק העיקרי הן חמורות, ועל אף שהעבירה שיוחסה לנאשם בכתב האישום המתוקן היא חמורה יותר, היא אינה כוללת את רכיב ה'צוותא' בעבירה בה הורשע נאשם 2.

ב"כ הנאשם טען כי האירוע נושא כתב האישום בתיק המצורף הוא אירוע חריג ביחסי בני הזוג, שנבע כתוצאה מכך שהיו שיכורים, לשניהם היה חלק באירוע והם ממשיכים לחיות יחד גם כיום.

ב"כ הנאשם טען כי באירועים חמורים לא פחות ולפעמים אף יותר מהאירוע נושא התיק העיקרי, מתחם הענישה מתחיל ב-7 חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות ועד 15 חודשי מאסר והפנה לפסיקה. באשר לאירוע נושא התיק המצורף, עתר ב"כ הנאשם למתחם ענישה הנע החל ממאסר על תנאי ועד מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו על דרך של עבודות שירות.

ב"כ הנאשם טען כי יש למקם את עונשו של הנאשם בתחתית מתחם הענישה, לאור גילו הצעיר, הודאתו וחלוף הזמן, ולהטיל עליו מאסר בדרך של עבודות שירות.

ב"כ הנאשם טען כי אין מקום להטיל על הנאשם לשלם פיצוי לבת זוגו, מאחר שהשניים מנהלים מערכת זוגית גם כיום.

הנאשם בדברו האחרון טרם גזר הדין אמר כי מאז מועד ביצוע העבירות חלפו הרבה שנים, הוא השתנה במהלך הזמן הזה, הפסיק לשתות אלכוהול בכמויות ששתה בעבר, עובד במשלוחים, מעוניין להרוויח כסף ולהצליח בחיים.

דין והכרעה

הנאשם הורשע בשני כתבי אישום מתוקנים, שניהם עניינם בעבירות אלימות.

בהתאם למבחנים שנקבעו ב-ע"פ 4910/13 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (29.10.2014) (להלן: "**הלכת ג'אבר**"), אני מוצאת כי יש להתייחס לכל אחד מהאירועים בשני כתבי האישום כאירוע נפרד, ולקבוע מתחם עונש נפרד בגינו, מאחר שכל אחד מהאירועים התרחש במועד אחר, בנסיבות שונות וכלפי קורבן אחר.

מאחר שבכל אחד מהאירועים פעל הנאשם באופן אלים, וכשהוא תחת השפעת אלכוהול, מצאתי לנכון להטיל על הנאשם עונש כולל בגין שני האירועים.

במסגרת התיק העיקרי, הורשע הנאשם בעבירה של חבלה חמורה. הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מעבירה זו הם שמירה על בטחונו האישי של הפרט, שלמות גופו ושלוות נפשו, וערכים אלו נפגעו באופן ממשי ומשמעותי, לאור הנזק שנגרם למתלונן.

אשר לנסיבות ביצוע העבירה, הנאשם תקף את המתלונן, בשעת לילה, סמוך למועדון, ללא כל התגרות מצד המתלונן או כל סיבה אחרת נראית לעין. בעוד שהנאשם הודה בבית המשפט כי תקף את המתלונן באגרוף בפניו, הרי שבשירות המבחן הוא מסר גרסה עובדתית שונה, וטען כי נתן למתלונן מכה ידידותית בעורף מאחר שסבר שמדובר במכר שלו.

בעת ביצוע העבירה היה הנאשם תחת השפעת אלכוהול. הנאשם ביצע את העבירה בצוותא חדא עם נאשם 2, אך עם זאת חלקו של הנאשם היה גדול יותר באופן משמעותי מזה של נאשם 2, הוא היה זה שיזם את האירוע, הוא זה שהחל לתקוף את המתלונן, ולא הפסיק לפעול באלימות על אף שחבריו של המתלונן ניסו למנוע ממנו זאת. נאשם 2 הצטרף לנאשם ותקף איתו יחד את המתלונן רק בהמשך מהלך הדברים.

כתוצאה מהתקיפה דימם המתלונן מפניו ומפיו ונגרמו לו חבלות משמעותיות. כעולה מהתמונות והמסמכים הרפואיים שהוגשו כראיות לעונש מטעם המאשימה למתלונן נגרם שבר במנדיבולה עם תזוזה של הפרגמטים מלווה בשן שבורה, שבר פרה-סימפיזיס מימין ושברים בעצמות אפו.

המתלונן פונה לקבלת טיפול רפואי בבית חולים, אושפז למשך מספר ימים, במהלכם עבר ניתוח לצורך שחזור השברים עם הנחת פלטות. יצוין כי המתלונן היה כבן 19 בעת האירוע והנזק שנגרם לו באירוע הוא נזק קבוע.

במסגרת התיק המצורף, הורשע הנאשם בעבירה של תקיפה סתם - בן זוג. הערכים החברתיים שנפגעו באירוע זה כוללים את זכותו של כל אדם לכבוד, ביטחון ושלמות גופו, ובפרט, זכותה של אישה להיות מוגנת מפני אלימות מצד בן זוגה. לאור נסיבות ביצוע העבירה אליהם אתיחס בהמשך, מידת הפגיעה בערכים חברתיים אלו היא ברף חומרה נמוך.

נסיבות ביצוע העבירה בתיק המצורף מלמדות כי הנאשם והמתלוננת הם בני זוג ומתגוררים יחדיו. במועד הרלוונטי היו השניים שתויים, יצאו עם כלבם לגינה בסמוך לבית, והתעורר ביניהם ויכוח קולני מאחר שכלבם ברח. לתקיפת הנאשם קדמה תקיפתו על ידי המתלוננת שסטרה לו, והוא פעל בתגובה לכך, באופן ספונטני וללא תכנון מוקדם, סטר לה והיא מעדה ונפלה ארצה. כתוצאה מהתקיפה לא נגרמו למתלוננת חבלות, אולם לא ניתן להתעלם מפוטנציאל הנזק שעלול היה להיגרם לה כתוצאה מכך שמעדה.

בהמשך לכך, הנאשם עוכב לתחנת המשטרה, שם השתולל, בעט והיכה באגרופים בדלת תא השיהיה.

בית המשפט העליון חזר והדגיש כי האלימות הנפוצה בחברה הישראלית מחייבת את בית המשפט

להטיל עונשים הולמים לשם הוקעת המעשים ולשם עקירת נגע האלימות שפשה בחברה -

"בית משפט זה קבע ושב וקבע, בפסקי דין רבים מספור, כי יש לעקור מן השורש את נגע האלימות שפשה בחברתנו. במלחמה זו מוטל על בתי המשפט תפקיד חשוב ביותר, שעיקרו הוקעת התופעה וגזירת עונשים מחמירים על אלו הבוחרים לנקוט בדרך האלימות" (ע"פ 8991/10 מכבי נ' מדינת ישראל (27.2010.11)).

הודגש בפסיקה כי יש להחמיר בענישת עבריינים הנוהגים באופן אלים ופוגעני, אף כאשר מדובר בנאשמים נעדרי עבר פלילי קודם, לשם הרתעתם ולצורך הרתעת עבריינים פוטנציאליים, וכן נוכח עקרון ההלימה.

המחוקק קבע בצידה של עבירת חבלה חמורה עונש מאסר של עד שבע שנים, ובכך נתן ביטוי לחומרה שהוא מייחס למעשה אלימות שגרם לפגיעה בגופו של אדם.

אשר לענישה הנוהגת, מטעם ב"כ הצדדים הוגשו פסקי הדין הבאים, אשר מטבע הדברים עסקו בנסיבות שונות מהמקרה דנן, ויש לבחון אותם בהתאם לשינויים המתחייבים:

הפסיקה אליה הפנתה ב"כ המאשימה -

רע"פ 3802/23 הדר נ' מדינת ישראל (18.5.2023) - הנאשם פעל באלימות על רקע סכסוך בכביש וגרם למתלונן, אדם בן 65, חבלות בפנים, בבית החזה ושברים בשתי צלעות. בית המשפט השלום קבע מתחם הנע בין 10 ל-30 חודשי מאסר. בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, שכללו העדר עבר פלילי, חלוף הזמן ממועד ביצוע העבירה והמלצת שירות המבחן להימנע מהרשעה, גזר בית המשפט על הנאשם 12 חודשי מאסר, מאסר מותנה וקנס.

ערעור הנאשם נדחה על ידי בית המשפט המחוזי, שקבע כי העונש שנגזר אינו סוטה מרמת הענישה הראויה, וכן הודגש כי בעבירות אלימות יש לבכר את עקרון ההלימה ושיקולי ההרתעה על פני שיקולי שיקום.

בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור שהגיש הנאשם, שב והדגיש את חומרתן של עבירות האלימות, וכי נדרשת בעבירות אלו מדיניות ענישה ממשית שיהיה בה להעביר מסר ברור בדבר החומרה הטמונה בהן, וקבע כי העונש שנגזר על הנאשם אינו חורג מהעונש הראוי.

עפ"ג (מחוזי-מרכז) גוריונוב נ' מדינת ישראל (4.12.2023) - הנאשם הורשע בעבירות של חבלה חמורה ותקיפה סתם כלפי מתלונן המתנייד בכיסא גלגלים. כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלונן שברים בעצמות הפנים. העבירות בוצעו עת הנאשם היה נתון בגילופין. הנאשם היה עובד זר, נעדר עבר פלילי,

שלא עבר הליך טיפולי.

בית משפט השלום קבע מתחם עונש שנע בין 18-36 חודשי מאסר. בגזר הדין הוטלו על הנאשם 24 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית.

בית המשפט המחוזי אישר את מתחם הענישה שנקבע על ידי בית משפט השלום, אך קבע כי מן הראוי להעמיד את עונשו של הנאשם מעט מעל לרף התחתון מאחר שהוא נעדר עבר פלילי, מאחר שהודה באופן כמעט מידי במיוחס לו עוד בחקירתו במשטרה ומצוי בארץ ללא כל מערכות תמיכה, והעמיד את עונשו על 20 חודשי מאסר בפועל.

עפ"ג (מחוזי-מרכז) 24469-03-19 **בוקין נ' מדינת ישראל** (28.10.2019) - הנאשם תקף את המתלונן בעקבות סכסוך בכביש וגרם לו לפצע מדמם ומספר שברים באף עם תזוזה קלה. טענת הנאשם כי פעל מתוך הגנה עצמית נדחתה בהכרעת הדין. בית משפט השלום גזר על הנאשם 15 חודשי מאסר בפועל, מאסרים על תנאי, התחייבות ופיצוי למתלונן.

במסגרת ערעור שהגיש הנאשם, לאחר שלקח אחריות על ביצוע העבירה, הוא נשלח לקבלת תסקיר מטעם שירות המבחן, שהמליץ על שילוב הנאשם בתכנית טיפולית - שיקומית. בית המשפט המחוזי קבע בפסק הדין כי לא הייתה כל שגיאה בגזר הדין, אך נוכח לקיחת האחריות מצד הנאשם, מצא לנכון לבוא מעט לקראתו, הפחית את תקופת מאסרו ל-12 חודשי מאסר בפועל, ושאר רכיבי הענישה נותרו על כנם.

ת"פ (שלום-פ"ת) 22447-06-20 **מדינת ישראל נ' ודמדנקו** (20.10.2021) - הנאשם תקף את מעסיקו מאחר שלא שילם לו את שכר עבודתו, וכתוצאה מכך הוא איבד את הכרתו ונגרם לו שבר בארובת העין ונזקים נוספים. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 10 ל-20 חודשי מאסר, ובהתחשב בהמלצת שירות המבחן והעדר עבר פלילי, השית עליו עונש בתחתית המתחם שכלל 10 חודשי מאסר, מאסר מותנה ופיצוי.

ת"פ (שלום-ראשל"צ) 34838-02-21 **מדינת ישראל נ' דוידוביץ** (7.2.2022) - הנאשם הורשע בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה - בת זוג, תקיפה שגרמה למתלוננת אדמומיות בלחי. נקבע מתחם הנע בין חודש ל-8 חודשי מאסר, שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות, והוטל על הנאשם עונש מאסר בן חודש שירוצה בעבודות שירות ומאסר מותנה.

הפסיקה אליה הפנה ב"כ הנאשם -

עפ"ג (מחוזי חיפה) 49473-01-24 **מדינת ישראל נ' סואעד** (21.3.2024) - הנאשם הורשע במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן הכולל שני אישומים בעבירות של חבלה חמורה, תקיפה סתם, איומים וחבלה במזיד ברכב. באישום הראשון הנאשם תקף את אחותו כשהבחין בה משוחחת

עמוד 10

בטלפון עם מכר. התקיפה כללה הכאתה באגרופים שגרמו לשבר במחיצת האף והיא קיבלה טיפול רפואי שכלל רדוקציה סגורה של עצמות האף בהרדמה מקומית. באישום שני הנאשם תקף אחות נוספת שלו, בעקבות אי שביעות רצונו על האופן בו החנתה את רכבה. התקיפה כללה איומים, הכאתה בפניה, תפיסת צווארה בחוזקה, גרימת שריטות בצווארה וניקוב צמיגי רכבה.

בית משפט השלום קבע מתחם עונש שנע בין 8 ל-24 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית. לאור הודאת הנאשם, הבעת החרטה מצדו, היעדר עבר פלילי, תקופת המעצר אותה ריצה לראשונה בחייו, שהייתה בתקופת החירום ששררה במדינה לאחר ה-7.10.24, והאחריות שלקח הנאשם על מעשיו, נגזרו עליו 9 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות, מאסרים מותנים וקנס.

ערכאת הערעור דחתה את הערעור שהגישה המאשימה על קולת העונש באשר לתקופת המאסר שהוטלה על הנאשם, לאור ההלכה לפיה ערכאת הערעור אינה נוהגת להתערב בענישה שנגזרה על ידי הערכאה הדיונית ומאחר שגזר הדין אינו סוטה באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים.

עם זאת, בית המשפט המחוזי הבהיר כי הוא דוחה את הערעור "לא בלי לבטים... הגם שיובהר כי לטעמנו מדובר בעונש קל, ויתכן כי לו מי מאיתנו היה גוזר את הדין - התוצאה הייתה אחרת". הערעור התקבל בנוגע לרכיב הפיצוי, והוטל במסגרתו פיצוי לשתי האחיות של הנאשם.

עפ"ג (מחוזיים) 30409-02-18 **אזולאי נ' מדינת ישראל** (7.1.2019) - הנאשם הורשע בעבירות איומים, תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות וחבלה חמורה. הנאשם שהה ברכב חונה עם חומר החשוד כסם, ובמהלך חיפוש ברכב, מצא שוטר סיגריה עם סם מסוג חשיש. הנאשם התנגד למעצרו וכתוצאה מכך נגרם לשוטר שבר בכף היד. בהמשך, הנאשם קילל ואיים על השוטרים במהלך נסיעה בניידת ובתחנת המשטרה.

בית משפט השלום קבע מתחם ענישה בין מאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות לבין 15 חודשי מאסר בפועל, והטיל על הנאשם 5 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות, מאסרים מותנים ופיצוי.

בית משפט המחוזי אישר את גזר הדין של בית משפט השלום, ציין שאין עילה להתערבות בגזרי דין של ערכאות קמא, אלא במקרים חריגים בלבד ודחה את הערעור.

ת"פ (מחוזיים) 40947-09-22 **מדינת ישראל נ' ערוי ואח'** (22.5.2024) - שלושת הנאשמים, שהם אחים, הורשעו בעבירה של חבלה חמורה כלפי המתלונן, שהוא בעלה של אחייניתם. בעקבות קריאתה לעזרה של אחייניתם, הגיעו הנאשמים לביתו של המתלונן, תקפו אותו בראשו באמצעות חפץ ובידיהם וגרמו לחבלות בגופו שבר בארובת העין שהצריך ניתוח. בנוסף, מי מהנאשמים תקף את אמו הקשישה של המתלונן שחשה לעזרתו. בית משפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 9 חודשי מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות ל-30 חודשי מאסר. בית המשפט גזר על כל אחד מהנאשמים, שהיו נעדרי כל עבר פלילי, 9 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות, מאסר מותנה ופיצוי משמעותי למתלונן.

עפ"ג (מחוזי-ת"א) 30274-06-23 **מזרחי נ' מדינת ישראל** (25.2.2024) - בית משפט השלום הרשיע את הנאשם בעבירה של חבלה חמורה, לאחר שהתעורר ויכוח במהלך בילוי בבית קפה באשר למקומות ישיבה, שבעקבותיו נגח בעוצמה בפניו של המתלונן, וגרם לו לשבר בזיגומה ובארובת העין שהצריך ניתוח ואשפוז.

בית משפט השלום קבע כי מתחם הענישה נע בין 7-20 חודשי מאסר בפועל וגזר על הנאשם שהודעה, לקח אחריות ושיתף פעולה בהליך הטיפול, 12 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי.

בית המשפט המחוזי דחה את ערעור הנאשם, וקבע כי לא היה מקום לחרוג מהמתחם מטעמי שיקום וכי העונש שהוטל אינו חורג ממדיניות הענישה הנוהגת.

עפ"ג (מחוזי-מרכז) 41984-05-23 **גחלי נ' מדינת ישראל** (24.3.2024) - הנאשם הורשע בכתב אישום מתוקן על פי הודאתו במסגרת הסדר דיוני בעבירות של חבלה חמורה ותקיפה הגורמת חבלה של ממש.

באותו מקרה, התפתח עימות בין בנו של הנאשם (קטין) לבין מוכר בחנות (המתלונן). בנו של הנאשם חש מותקף על ידי המתלונן, הזעיק את הנאשם, שעם הגעתו תקף את המתלונן באמצעות מוט ברזל בכל חלקי גופו. המתלונן נמלט ונפל על קרסולו. כתוצאה מהאירוע נגרמו למתלונן שבר בקרסול, נפיחות וכאבים.

בית משפט השלום העמיד את מתחם הענישה על 10-24 חודשי מאסר ורכיבים נלווים, והטיל על הנאשם 12 חודשי מאסר, מאסר מותנה וקנס.

בית המשפט המחוזי קבע כי העונש שהוטל על הנאשם הוא ראוי והולם, אך בשל נסיבות טרגיות שאירעו לבני משפחת הנאשם טרם שימוע גזר הדין, הקל בעונשו ל-9 חודשי מאסר שניתן לרצותם בדרך של עבודות שירות.

ת"פ (שלום-ראשל"צ) 23928-10-14 **מדינת ישראל נ' ברק** (13.10.2016) - הנאשם הורשע בעבירות של חבלה חמורה ואיומים, לאחר שתקף מאבטח של מועדון לילה, השליך אבנים לכיוונו, היכה אותו באמצעות כיסא ונשך את אוזנו, וכתוצאה נתלש חלק מתנוך האוזן ואצבעו נשברה.

בית המשפט קבע כי מתחם הענישה נע בין 9 חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות ועד 30 חודשי מאסר, וגזר על הנאשם 15 חודשי מאסר בפועל, מאסרים מותנים, קנס ופיצוי.

יוער כי ערעור הנאשם על חומרת עונשו נדחה בהמלצת בית המשפט המחוזי (ע"פ 63506-11-16 (מחוזי-מרכז) **ברק נ' מדינת ישראל** (22.1.2017)).

עיון בפסיקה הנזכרת ובפסיקה מתאימה נוספת מעלה כי מנעד הענישה בעבירה של חבלה חמורה נקבע בעיקר לפי נסיבות ביצוע העבירה, בין השאר, האם נעשה במהלך האירוע שימוש בחפץ, האם

התקיפה בוצעה בצוותא, חומרת הנזק שנגרם, האם המתלונן נדרש לניתוח וכדומה. בדרך כלל מוטל על נאשמים שביצעו עבירה זו מאסר בפועל, אך כאשר נסיבות ביצוע העבירה והנזק שבעקבותיה קלים באופן יחסי או כאשר הנאשם עבר תהליך שיקומי משמעותי, ניתן למצוא לעיתים גם ענישה מקלה בדמות מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות לתקיפה המקסימלית האפשרית או קרוב לכך.

נוכח כל האמור, ובשים לב לעקרון ההלימה, לנסיבות ביצוע העבירה בתיק העיקרי, בדגש על הנזק המשמעותי שנגרם למתלונן כתוצאה ממעשיו של הנאשם, הערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם והפסיקה הנוהגת, סברתי כי המתחם ברף העליון צריך לעמוד על 30 חודשים. אולם, מאחר שב"כ המאשימה עתר לקביעת מתחם ברף עליון של 24 חודשים, ומאחר שממילא המחלוקת העיקרית בין ב"כ הצדדים נסובה באשר לרף התחתון של המתחם ולמיקום הנאשם בתוך המתחם, אמנע מקביעת רף עליון הגבוה מזה לו עתר ב"כ המאשימה.

לאור כל האמור, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם בתיק העיקרי נע בין 10 ל-24 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית.

הענישה הנוהגת לגבי עבירה של תקיפה סתם-בן זוג, העולה מפסיקה רבה אותה ניתן למצוא במאגרים המשפטיים, מלמדת כי בעבירה זו קיימות דרגות חומרה שונות, ובהתאם לכך, ניתן למצוא קשת רחבה של עונשים. מתחם הענישה שנקבע על ידי בתי המשפט משתנה בהתאם לנסיבות ביצוע העבירה ועוצמת התקיפה, והעונש המוטל על הנאשם נקבע בהתאם לנסיבותיו האישיות, עברו הפלילי, לקיחת האחריות מצד הנאשם על מעשיו, מידת שיתוף הפעולה שלו בטיפול ועוד. הרף התחתון של מתחם העונש יכול במקרים הקלים להתחיל במאסר מותנה וצו של"צ.

לעניין זה ראו לדוגמה את גזרי הדין ב-ת"פ (שלום-ק"ג) 34559-11-15 **מדינת ישראל נ' שוקלובסקי** (5.4.2017) ו-ת"פ (שלום-ק"ג) 20523-12-15 **מדינת ישראל נ' סמיאן** (20.7.2017).

במקרים שאינם קלים רף, מתחם הענישה מתחיל במאסר שיכול וירוצה בדרך של עבודות שירות.

נוכח כל האמור לעיל, בשים לב לעקרון ההלימה, הערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם, ובשים לב לנסיבות ביצוע העבירה והענישה הנוהגת, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם לעבירה בתיק המצורף נע בין מאסר על תנאי ועד ל-5 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו על דרך של עבודות שירות וענישה נלווית בדמות מאסר על תנאי, קנס או התחייבות ופיצוי.

לא מצאתי מהאמור בתסקירי שירות המבחן כי מתקיימות נסיבות המצדיקות לחרוג לקולה או לחומרה ממתחם הענישה, ואף לא נטען כך על ידי מי מהצדדים, ולפיכך, יש לקבוע את עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם.

באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות, יש להתחשב לקולה בגילו הצעיר של הנאשם, שהיה במועד האירוע נושא התיק העיקרי בן כ-19 שנים, במועד האירוע נושא התיק המצורף בן 22, וכיום

הוא בן 23. כן יש להתחשב לקולה בחלוף הזמן ממועד ביצוע העבירות, ובנסיבותיו המשפחתיות של הנאשם המתוארות בתסקירי שירות המבחן.

כן יש להתחשב לקולה בהודאתו של הנאשם, אשר חסכה זמן שיפוטי יקר ואת הצורך בשמיעת עדות העדים, לרבות המתלונן. עם זאת, לקחתי לתשומת לבי כי בשיחות עם שירות המבחן הנאשם הפחית וצמצם מחומרת מעשיו.

במהלך ההליך המשפטי לנאשם ניתנו מספר הזדמנויות לקבלת טיפול, אך הוא לא השכיל לנצלן, לא הפנים את הצורך שלו בטיפול ולא השתלב בכל הליך טיפולי לו הוא זקוק, לא בנוגע לאלימות ולא בנוגע לשימוש באלכוהול. על כן, שירות המבחן לא יכול היה לגבש המלצה טיפולית בעניינו של הנאשם, והסיכון הנשקף ממנו לביצוע עבירות אלימות נוספות בעתיד נותר בעינו.

יש לייחס חומרה לכך שאת העבירה נושא התיק המצורף ביצע הנאשם במהלך ההליכים המשפטיים שהתנהלו נגדו בתיק העיקרי, לאחר שהודה במיוחס לו בתיק העיקרי והופנה לקבלת תסקיר מטעם שירות המבחן.

כן יש לייחס חומרה לכך שהנאשם עמד בעבר פעמיים לדין, לרבות בעבירת אלימות, כפי שיפורט להלן:

בפעם הראשונה - בשנת 2019 בבית משפט השלום לנוער, בגין צירוף תיקים בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממש וסיוע לגניבה. בית המשפט לנוער סיים את ההליך ללא הרשעה והטיל על הנאשם צו של"צ, פיצוי לנפגעי העבירות והתחייבות כספית, שהיא ברת הפעלה בתיק שלפניי.

בפעם השנייה - בשנת 2022 בבית דין צבאי, בעבירה של היעדר מן השירות שלא ברשות, והוטל עליו מאסר בפועל למשך 76 ימים ומאסר מותנה.

מהאמור עולה כי אף שהנאשם ריצה בעבר עונש מאסר, מאסר זה לא היה לתקופה ארוכה.

לאור עברו הפלילי ומאחר שהנאשם עומד לדין על שתי עבירות אלימות ואין זו הפעם הראשונה בה הוא נדון על עבירת אלימות, והסיכון ממנו שריר וקיים, יש להתייחס בשיקולי הענישה גם לשיקול הרתעת היחיד בגדרו של המתחם.

נאשם 2 סיים את ההליך המשפטי בענישה מקלה, שכללה מאסרים מותנים, צו מבחן, צו של"צ ופיצוי למתלונן. אין מקום להחיל את עקרון אחדות הענישה בין שני הנאשמים, שכן האבחנה ביניהם היא משמעותית, הן לאור חלקם באירוע והן לאור העבירה בה הורשעו. נאשם 2 לא יזם את האירוע, לא היה תחת השפעת אלכוהול, הצטרף לתקיפה רק במהלכה, ובהתאם לכך מתחם העונש ההולם שנקבע בעניינו שונה מזה שנקבע בעניינו של הנאשם. כמו כן, נאשם 2 לקח אחריות מלאה למעשיו, הביע חרטה, השכיל לשתף פעולה באופן מלא עם שירות המבחן, עבר הליך שיקום ממושך ומשמעותי,

הייתה בעניינו המלצה טיפולית ולא נפתחו נגדו תיקים נוספים, ולאור זאת, בית המשפט חרג ממתחם הענישה לקולה בעניינו במטעמי שיקום.

לאור כל האמור, מצאתי לנכון להעמיד את עונשו של הנאשם בשליש התחתון של מתחם הענישה, אך לא בתחתיתו, ולהטיל עליו עונש כולל של 12 חודשי מאסר בפועל, מאסרים מותנים ופיצוי למתלונן בתיק העיקרי, וזאת לאור הנזק המשמעותי שנגרם למתלונן.

מאחר שהנאשם והמתלוננת עדיין בני זוג ומנהלים משק בית משותף, ולאור נסיבות האירוע במסגרתו תקף אותה הנאשם, לא מצאתי לנכון להורות על מתן פיצוי למתלוננת. כמו כן, מצאתי לנכון להטיל על הנאשם התחייבות כספית נוספת לשם הרתעתו.

סוף דבר

אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים כדלקמן:

א. 12 חודשי מאסר בפועל.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור כל עבירת אלימות מסוג עוון.

ד. פיצוי למתלונן בתיק העיקרי - ע"ת 1, בסך 7,000 ₪, שישולם לא יאוחר מיום 1.10.2024.

הפיצוי יועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, וניתן יהיה לשלמו בדרכים המפורטות באתר המרכז.

על המאשימה להמציא למזכירות בית המשפט תוך 30 ימים את פרטי המתלונן הנדרשים לשם ביצוע התשלום.

ה. תופעל ההתחייבות הכספית על סך 3,000 ₪ שנחתמה על ידי הנאשם ביום 8.7.2019 במסגרת ת"פ 18-04-3631 של בית משפט השלום לנוער בתל אביב. על הנאשם לשלם את סכום ההתחייבות ב-6 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.11.2024 ובכל 1 לחודש שלאחריו.

ו. הנאשם יצהיר כי הוא מתחייב להימנע בתוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו ממאסר מלבצע כל

עבירת אלימות, וככל שיבצעה ישלם סך של 3,000 ₪. הנאשם יצהיר על ההתחייבות כאמור מיד לאחר הקראת גזר הדין.

זכות ערעור לבית משפט מחוזי מרכז-לוד תוך 45 ימים.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין לשירות המבחן.

ניתן היום, ד' תמוז תשפ"ד, 10 יולי 2024, בנוכחות הצדדים.

הנאשם:

אני מצהיר שהבנתי את הסברו של בית המשפט ושהוטלה עליי בגזר הדין התחייבות בסך 3,000 ₪ להימנע בתוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורי ממאסר מלבצע כל עבירת אלימות. אני מבין שאם שאבצע עבירת אלימות כלשהיא, יהיה עליי לשלם את סכום הכסף שנקבע.